

til hvem jeg kan henvende mig. De Herrer, som kjende noget nærmere til denne Lovs Tilblivelseshistorie, ville ikke blive overraskede, naar jeg begynder med at udtale, at jeg i alt Væsentligt flutter mig til Lovforslaget, som det foreligger, hvad dets Indhold angaar. Til denne Begyndelsesbemærkning maa jeg imidlertid sige en anden, som er den, at jeg ikke har en ligesaa stærk Overbevisning om, at det Tidspunkt, paa hvilket Lovforslaget fremkommer, er heldigt. Jeg kan ikke Andet end betragte Lovforslaget som et Brudstykke af en almindelig Sælov. Jeg indrømmer, at Lovforslaget indeholder Bestemmelser, som ikke passende vilde kunne optages i den almindelige Sælov, og derved sigter jeg navnlig til det andet Affnit, som handler om Organisationen af Søretter; men hvad de Bestemmelser derimod angaar, som paalægge Skibsførerne visse Forpligtelser, og som give Regler for, hvorledes Undersøgelsen skal finde Sted, naar der er stet en Spulykke, er det rigtignot min Mening, at de udgjøre en naturlig Del af en almindelig Sælov. I Betragtning af, at jeg har den Forhaabning, at det ikke skal vare saa overordentlig længe, inden der kan blive Spørgsmaal om at forhandle en almindelig Sælov, forekommer det mig, at det i og for sig vilde have været det Retteste, at dette Lovforslags væsentligste Indhold var kommet til Forhandling som en Del af den almindelige Sælov og ikke saaledes som nu fremtrædende i et selvstændigt Lovforslag. Naar det skal anses for rigtigt at behandle det selvstændigt, skalde det jo være grundet derpaa, at der var en ganske særdeles stor Trang til allerede nu at bringe denne Del af en almindelig Sælov løsrevet under en Forhandling for sig. Det er nu min Tro, at der ikke kan siges at være en saadan stor Trang tilstede til at fremstjynde Afgjørelsen af denne Del af den almindelige Sælov, men derom kan man jo have forskellige Meninger. Selv om der ikke maatte siges at foreligge nogen stor praktisk Trang til allerede nu i 1880 at faae denne Sag klar, saa vil man jo imidlertid paa den anden Side maatte indrømme, at der heller ikke kan siges at stte nogen Skade ved, at dette Parti af Sæloven kommer til Berden et Aars Tid eller to før den almindelige Sælov, hvis man isvrigt ikke kunde indvende Andet imod at fremdrage Sagen. Men det, som egentlig har gjort mig noget kritisk lige overfor, at Sagen nu fremdrages, er den Jagtagelse, som ogsaa den idag stedsbundne Diskussion synes yderligere at bekræfte, at man, naar dette Lovforslag nu fremkommer, er saa tilbøjelig til væsentlig at betragte det ensidig fra eet Synspunkt, nemlig fra det Synspunkt, at det dreier sig om at give Regler i offentlig-retlig Interesse for at værne mod Ulykkestilfælde paa Søen, forsaavidt dette kan gøres ved at indføre en stærkere Undersøgelse af de allerede indtrafne Ulykkestilfælde. Det er dette Synspunkt, hvorfra man væsentlig betragter Sagen,

og man sjoer da den Betragtning til, at det gennem denne Lovs Resultater skalde blive muligt at tilveiebringe et statistisk Materiale, som kan blive af Interesse i forskellige Henseender. Det er aabenbart, at man fornemmelig har betragtet Sagen fra dette Synspunkt. Derfra kommer — om jeg saa maa kalde det — denne Duft af noget Kriminelt, af noget Kriminalretligt, som tildels har været udbredt over Forhandlingerne. Navnlig er det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Balgfreds (Ville), det, som jeg i saa Henseende særlig har for Die. Det er fornemmelig om Forbrydelser, man taler, om det Ansvar, som Staten paadrager sig ved ikke at føre tilbørlig Kontrol med Skibsførere, Styrmand osv., der drikke sig fulde eller paa anden Maade tilsidesætte deres Pligter. Derfor fremfører man Bemærkninger mod enkelte Paragrafer, som, naar man tager Sagen fra dette kriminalistiske Synspunkt, synes mindre vel grundede, som man da i alt Fald ikke ret kan forstaa. Derved ledes man til at se bort fra, hvad der efter min Formening er det aldeles Væsentlige, det overveiede Vigtige ved denne Sags Ordning, den Interesse, som det har i kommerciel Henseende for alle de Interesser, hvorom der bliver Spørgsmaal ved Skibsfarten, at der finder Undersøgelse Sted for at konstaterer, hvorledes de Forhold ere, hvorom der bliver Spørgsmaal ved Ordningen af de forskellige Interesser, der ere dragne med ind i en Skibsexpedition. Naar det gøres en Skibsfører til Pligt, saasnart der er stet en alvorlig Ulykke, da at gøre en Anmeldelse for Retten, for at Undersøgelse kan finde Sted, da er det ikke væsentligt eller først og fremmest Hensynet til, at det kan være af en vis Interesse at undersøge, om der er Noget, der har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, og hvorledes man kan ramme den Skyldige, det er ikke væsentligt dette Hensyn, der bevirker, at en saadan Forstrift gives og maa gives. Naar det paalægges Skipperen at gøre Anmeldelse og foranledige denne Undersøgelse, naar Savari har fundet Sted, da sfer det, fordi det er hans Pligt at gøre noget Saadant ifølge det privatretlige Forhold, i hvilket han staar til Arbejdere, Befragtere, Assurandører og flere Andre. Dette er, tror jeg, det væsentlige Synspunkt, og naar Undersøgelsen i maaste eet af ti Tilfælde har Interesse for at komme paa Spor efter, om der er begaaet en Forbrydelse, da har en Undersøgelse i ni af ti eller ti af ti Tilfælde, kan jeg gjerne sige, sin Betydning for alle de forskellige Interesser, som jeg nylig hentydede til. Gaaende ud fra dette Synspunkt, maa jeg for mit Vedkommende tiltræde, hvad der er udtalt mod den Bestemmelse, som er indsat af det andet Thing i § 25, der gaar ud paa, at Anmeldelsespligten osv. ikke skal gjælde med Hensyn til Skibe under en vis Størrelse. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ste Balgfreds indvendte mod